

[Christmas Møller.]

en saadan Maade, at der blev givet Indrømmelser, til Dato trukket Sagen i Langdrag. Det er det rent faktiske Forhold med Hensyn til denne Lovs Tilblivelse. Vi i mit Parti gik med til Loven af 22. December 1934, for langt de flestes Vedkommende, og vi gjorde det naturligvis ud fra den Tankegang, at naar Toldforanstaltninger ikke kunde gennemføres, maatte man have dette System, og vi gennemførte da den Affattelse af den private Vareudveksling, som er nævnt her.

Rent faktisk er Stillingen den, at der er indleveret 400—500 Begæringer, at man i hvert Fald ved, at der i det Vareudvekslings-Forretningsnævn, som er nedsat af de 4 Hovedorganisationer, er blevet behandlet en Række af dem, og at 43 Andragender er blevet anbefalet. Af disse 43 Andragender ved man ogsaa, at kun 25 pCt., altsaa en halv Snes Stykker, har faaet Ministerens Billigelse. Derefter kommer det ærede Medlem Hr. Prieme med sin Forespørgsel, hvori han siger til Ministeren: med hvilken Begrundelse har Ministeren ikke bevilget de Andragender om Vareudveksling, som er anbefalet af de 4 Organisationer? Hvis jeg i Dag spørger, om det ikke havde været meget let at faa i hvert Fald en meget stor Del af dette høje Ting, og ogsaa en meget stor Del af det andet høje Ting, til at stemme for en Affattelse af Loven, hvorefter det havde været en Pligt for Ministeren at give Tilladelse til Vareudveksling, hvis de 4 Organisationer alle havde anbefalet, maa jeg svare: derom er der ikke den fjerneste Tvivl. Derfor spørger det ærede Medlem Hr. Prieme med Rette: naar de 4 Organisationer, hvis Interesser er stærkt modstridende, har givet en Anbefaling, hvorfor er det saa ikke blevet bevilget?

Jeg siger ikke — og jeg antager heller ikke, det ærede Medlem Hr. Prieme vilde sige —, at Ministeren slavisk skulde følge Organisationerne; jeg siger det i hvert Fald ikke. Jeg for mit Vedkommende erkender særdeles vel, at der kan være en Række Hensyn, som Organisationerne og deres Repræsentanter ikke kan tage tilstrækkeligt i Betragtning, og som kan gøre, at man ikke kan bevilge alt, hvad disse har anbefalet. Det har jeg sagt i Rigsdagens Valutaudvalg, og det ønsker jeg at gentage her.

Men altsaa, ud fra denne Betragtning, at det er rimeligt at give Besked, stiller det ærede Medlem Hr. Prieme da en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvorefter Tinget skal nedsætte — ikke et nyt

Udvalg, men et Udvalg, som har den ganske begrænsede Opgave at faa Besked om det Forhold, der her er Tale om, Besked fra Ministeren, hvad man ikke kan faa gennem Rigsdagens Valutaudvalg, saaledes som disse Forhandlinger nu engang føres og maa føres —, altsaa et Udvalg, der, saaledes som det klart staar i Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, skal nedsættes af dette høje Ting og have Besked af Ministeren angaaende de begærede Vareudvekslingsforretninger, og ikke et Udvalg, der gaar ind i hele Maskineriet. Det er fuldkommen meningsløst og urimeligt at ville afskære Tinget fra gennem et Udvalg at faa en saadan Besked, og det er efter mit Skøn navnlig urimeligt og meningsløst af den Grund, at Ministeren ikke vil være uenig med mig i, at Valutacentralen — det Synspunkt har jeg fremdraget meget ofte — blev gennemført for Landbrugserhvervets Skyld og den Dag i Dag opretholdes i ganske særlig Grad for Landbrugsafsættningens Skyld. Det er derfor fuldkommen meningsløst og urimeligt, at Ministeren bærer Ved til Baalet og støtter den Agitation, som her i Landet føres for at begrænse Landbrugets Eksport. Og det er det, Ministeren gør ved den afvisende Holdning, han her indtager. Naar man stiller en saadan Forespørgsel til en Minister, tænker man jo altid forinden paa, hvordan Forløbet af Forhandlingen vil blive, om man nu ikke hellere skal give ham et Mistillidsvotum med det samme — for det havde han jo fortjent, det er ganske klart, saaledes som Forhandlingen her er gaaet. Men det har Ministeren for saa vidt selv sørget for ved at stille sig afvisende til denne beskedne Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Enhver maa være klar over, at det at stemme imod Paastanden er at udtale Tillid til Ministeren, at stemme for Paastanden er at udtale Mistillid til Ministeren, og saa maa hvert enkelt Medlem i Tinget derefter tage sin Stilling. (*Hans Nielsen*: Det er jo den 21de!). Ja, jeg har ogsaa husket det, men hvis vi skulde blive i det Billede, saa skulde man jo gerne have Succes, og det er jeg ikke saa helt sikker paa, som jeg var det den 21de Marts for 6 Aar siden. Men det er urimeligt og meningsløst, gentager jeg, at Ministeren vil stille sig saaledes afvisende, som han gør det, fordi der ikke er fjerneste Tvivl om og ikke skal være nogen som helst Tvivl om, at der, hvor vi Konservative for vort Vedkommende kan medvirke med Hensyn til Afgørelse af private Vareudvekslings-